

‘Ο Φασουλής κι’ ὁ Περικλῆς ὄν ξέρει τί νά κάνη
καί παίξει τὸ πετᾶ πετᾶ μετὰ τοῦ Διληγιάννη.

Φ.— Πετᾶ, πετάει τὸ πουλί καὶ τὸ Ναπολέονι....

(‘Ο κύριος Πρωθυπουργὸς τὸ χέρι του σηκώνει).

Φ.— Σκύψε, Θόδωρε, τῆ ράχη τὰ δὴ χέρι μου νά βάνω.
Π.— Πάνω χέρι, κάτω χέρι, τίνος εἶν’ ἰπάν’ ἄπάνω;

Δίστιχα μερικὰ πολὺ δημοτικὰ.

‘Στὰ πόδια, χωροφύλακες, προφθάστε, γειτόνοι,
κι’ ὅλος ὁ κόσμος ἔχασε γιὰ τὸ Ναπολέονι.

Ποῦ πῆς, Ναπολέονι μου ;... σταμάτα νά σὲ πιάσω...
θὲ πάρω σκάλα ν’ ἀνεβῶ γιὰ νά σὲ κατεβάσω.

‘Ὅγος λαχτάρα καὶ καθμός μετ’ τὸ Ναπολέονι ...
ὦρα τὴν ὥρα πῆδ’ ἴψηλά πηγαίνει σὰν μπαλόκι.

Ναπολέονι μου χρυσό, κατέβα κάμε κρίσι,
κι’ ἔγιναν τὰ ματάκια μας ἀπὸ τὸ κλάμμα βρύσι.

‘Αγάμνηνε κι’ ὁ Θόδωρος ἀπ’ τὸν καθμό πού σουχεῖ
κι’ ἐμεῖς τοῦ Τσελεπίτσαρη θά φᾶμε τὸ τσαρούχι.

‘Ὅγος λαχτάρα καὶ καθμός καὶ μαύρη συμφορὰ μας!...
ἀπὸ τὴν πείνα θά γενοῦν Κορδόνι τάντερά μας.

Χρυσὸ Ναπολέονι μου, ποῦ νᾶσαι τρυπωμένο ;
σὲ τίνος κάσαι βρισκσαι κλειστό κι’ ἀμπαρωμένο ;

Ναπολέονι μου χρυσό μετ’ τὰ χρυσᾶ τὰ κάλλη
ὅλα τὸ Χαβιάρόχανο τὸν ἀμπακο σου ψάλλει.

Ναπολέονι μου χρυσό, μὴν κάνης πῆδ’ γεινάτια...
μακίρα ἔγιναν γιὰ σὲ τοῦ Θεωρῆ τὰ μάτια.

Τὸν δόλιο Ναπολέοντα, τὸν Θόδωρο λυπήσου,
καὶ τὰ ἴψηλά παραιτήσε καὶ κάτω ξεκουμπίσου.

Ναπολένι μου χρυσό, μὴν πᾶς εἰς τὰ σαράντα,
γιατί ἀν φθάσης ὡς ἐκεῖ χαθίκαμε γιὰ πάντα.

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Θόδωρος ἀποσταμένος στέκει
κί ἐδῶ κί ἐκεῖ σὲ κυνηγᾷ μὲ δίκαιο τουφεκί.

Ἀπὸ τὰ τώρα τούρχονται κοψίματα και πόνοι
πὼς διάβολο θὰ πληρωθῆ τοῦ Μάρτη τοῦ κουπόνι.

Ὁ ἥλιος λάμπει ἰστὰ βουνὰ και πέρα ἰστὰ λαγκαδία
και τὰ Ταμεῖα βρῖσκονται ἀπὸ χρυσάφι ἀδεῖα.

Ὦχοῦ λαχτάρα και καυμός!... ἐχάθη τοῦ χρυσάφι
κί ἐκλείσθη τοῦ σαράφικο τοῦ καθενὸς σαράφη.

Ὅσο κυττάζω ὕψωμὸ εἰς τὸ Ναπολεόνι
τόσο τοῦ Ναπολεόντος ἡ μύτη χαμηλόνοι.

Ἄν δὲν ἀφήση τὰ ψηλά και ὡς ἰστὸ καλοκαιρί
ὁ Ναπολέων Θεοδώρης θὰ μείνη δίχως χέρι.

Κάμ' ἕνα θαύμα, Οὐρανέ, ἰστὰ τωρινά μας χρόνια
και ρίξε μπόλικη βροχὴ ἀπὸ Ναπολεόνια.

Ἔχετε γειά, γειτόνισσαις, κί ἐγὼ ψηλά πηγαίνω
και σάν τὸ Εἰκοσόφραγκο ἀνεθοκατεβαίνω.

Ἔχετε γιά, γειτόνισσαις, κί ἐγὼ ψηλαρμενίζω
και μοναχὰ δανείζομαι και δῆαρά δὲν δανείζω.

Ἐκεῖνος πούχει σήμερα χρυσὸ Ναπολεόνι
σάν φυλακτὸ τρισάγιο στὸν κόρφο ἄς τὸ χώνη.

Θὰ φθάση γρήγορα καιρός κί εὐτυχισμένη ὥρα
πού θὰ τὸ προσκυνήσωμε σάν μάγοι δίχως δῶρα.

Ἄχ! νὰ ἴμορουσα σήμερα νὰ ἔσπερα χρυσάφι
κί ὁ σπόρος του νὰ ἔπιανε μῆς ἰστὸ ζερὸ χωράφι.

Ἄχ! νὰ ἴμορουσα τὸ φαγί, πού τάντερο κενόνοι,
γιὰ μιά στιγμή νὰ τόκανα χρυσὸ Ναπολεόνι.

Ἄχ! νὰ ἴμορουσαν θαύματα νὰ γίνουιν πιὸ μεγάλα
προτοῦ καθίνας νησιτικὸς ψοφῆση ἰστὴν κρεμάλα.

Ὦχοῦ λαχτάρα και καυμός κί ἀνέλπισταις ἀντάραις...
ἀπ' τὸ πακάρι χάθηκαν και ἡ χρυσαῖς πεντάραις.

Ὅπου τραγοῦδι ἀκουσθῆ και μουσικὴ μὲ πόνο
θαρρῶ πὼς κλαῖνε και τὰ θεῶ γιὰ τὸ χρυσάφι μόνο.

Θαρρῶ κί ἡ πρίμα ἡ Ντουκίεν, ὅπου τὴν λὲν ἀηδόνι,
πὼς βάζει τὰ ξεφωνητὰ γιὰ τὸ Ναπολεόνι.

Ἐξήντα πάσι τὸ φωμί, τριάντα τὸ χρυσάφι,
κί ὁ Θεοδώρης τὴν πεῖνα μας ἰστὴν φτέρνα του τὴν
[γράφει.

Ἐξήντα πάσι τὸ φωμί, ἐξήντα τὸ καρβέλι,
κί ὁ Θεοδώρης γιὰ δρεξί και ραπανάχια θέλει.

Νέα Ταμεῖα τοῦ Στρατοῦ ζητεῖ και κοκορεύεται
κί ὄλος ὁ κόσμος νησιτικὸς καρβέλια ὄνειρεύεται.

Ἡ πεῖνα κάθε ἀντερο ἀνεθοκατεβαίνει
κί ἐκεῖνος και ἰστὰ λάχανα πολὺ πιπέρι βάζει.

Πουλί, πού πᾶς εἰς τὰ ψηλά και δὲν πατεῖς ἰστὸ χῶμα,
ρίξε καμπόσαις κουτσουλαῖς ἰστὸ νησιτικὸ μας στόμα.

Ἄν τούρανοῦ τὰ πετεινά θεὸς τὰ καλοτρέφη
μὰ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς κυβερνᾷ τοῦ Θεοδώρη τὸ κέφι.

Κατέβα κάτω γρήγορα, χρυσὸ Ναπολεόνι,
πρὶν γιὰ τιμὴ σου ρίξωμε μουφλούζικο κανόνι.

Ὦ σὺ, Ναπολεόνι μου, πρὸ πέταξες ἰστὰ ὕψη,
κατέβα κάτω γρήγορα πρὶν τὸ μαλὸ μας στρίψη.

Ἄν μᾶς ἐχώρισαν πολλὰ και τὸ μακρὸ Κορδόνι
ὁ Σγούτας μ' ἕνα δάνειο σάν πρῶτα μᾶς ἐνόνοι.

Χρυσὸ Ναπολεόνι μου και Ναπολεονάκι
φωναῖζει κάθε παστρικό κί ἀκάθαρτο τσανάκι.

Βόηθα, Παναγία μου, τὸ δάνειο τοῦ Σγούτα,
πρὶν γίνουιν τὰ στομάχια μας τοῦ Θεοδώρη λαγοῦτα.

Βόηθα τὸ χρυσάφι μας ἀπὸ ψηλά νὰ πέση,
ἀλλοιῶς συχώρα μας και σὺ και ὁ Θεὸς ἰσχωρέσοι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ὡς κἄνω — πᾶς ἰστὸ σπῆτι μου ἀνίθη,
ἰστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί ἀπὸ τοῦδς σουραῖται
μὲ ξενοδοχεῖο Σέθη, — θεῶ ἰστὸ λάδι τρεῖς ἰστὸ ἔξδη,

μὲ Χριστὸν μὲ μὴ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
και μὴ χίρα δίχως ἀνῶρα, — πούταν ἄλλετα μαμή.